

[Hans Thyge Jacobsen.]

feltmadrasser, burde være genstand for strafforfølgning, burde mærke følgerne af det, de her har ført ikke blot sig selv, men os allesammen, samfundet, ud i, og det er dog som sagt over et halvt hundrede millioner kroner, det drejer sig om.

Endelig har jeg et ønske at fremføre til den højtærede finansminister om de forhandlinger, der for øjeblikket står mellem politiets organisationer og det høje ministerium om de lønmæssige og avancementsmæssige forhold indenfor politiet. Jeg skal ikke her blande mig i det, der ellers optager opmærksomheden så meget, det slagsmål, der er mellem de overordnede politiembedsmænd; det interesserer mig ikke, for de er jo ikke rigtige politifolk, det er jo juridiske kandidater, som for karrierens skyld har søgt denne etat. Men de virkelige politifolk, de menige politibetjente, er i en situation, som ikke er misundelsesværdig. Hele det slagsmål, som de overordnede ligger og roder i, falder tilbage på dem, og det er uberettiget. Vi har her i landet, hvad de menige politifolk angår, en stab af tro og dygtige og loyale samfundsborgere. Jeg ved, at de netop for tiden ligger i afgørende forhandlinger med finansministeriet vedrørende deres lønnings- og avancementsforhold; de er jo meget utilfredsstillende, som de er, fordi man ikke kan blive klar over, hvor stort eller hvor lille antallet af politifolk skal være, og derfor har der nu i en længere årrække, tre eller fire år, ikke været noget som helst avancement indenfor styrken. Det er ikke godt, det kaster sin skygge ind over det daglige arbejde, og det er forkert.

Jeg ville gerne midt i hele det opgør, som jeg ikke skal blande mig i, ved denne lejlighed have lov til at lægge et godt ord ind for den menige politibetjent her i landet, for han er en brav og loyal og dygtig mand, der i virkeligheden lønningsmæssigt og avancementsmæssigt er placeret temmelig ringe, og der er ingen mening i, at den uro, man for tiden har vedrørende politiets ledelse, skal kaste sine skygger ind over styrken. Jeg er altid blevet behandlet med den største elskværdighed, når jeg har været i konflikt med politiet (munterhed) . . . ja, det er jo navnlig dette her med det gule lys, jeg ikke kan finde ud af, det røde kender jeg, og så stopper jeg, og det grønne kender jeg også, det er jeg glad for. Men det gule lys kan jeg ikke rigtig finde ud af, og så kommer jeg altså sommetider i konflikt med politiet. Det gælder forresten også i politik: det røde, det kender jeg, og det grønne, men det gule. Men jeg

har altså altid haft stor respekt for den menige politibetjent her i landet. Under trænge kår — med den ansvarsfulde gerning, han har — har han ikke blot på grund af tyskerne, men på grund af regeringens og rigsdagens holdning, der jo vitterlig skiftede, haft en lidet misundelsesværdig stilling, og det hører ingen steder hjemme, at man i dag vil hakke på ham. Tværtimod, han bør have vor støtte til sin gerning, og det, jeg her gerne ville lægge et godt ord ind for, er netop, at finansministeren under de forhandlinger, der foregår i indværende uge, vil vise sig fra sin mest elskværdige side netop overfor den menige politibetjent.

Anden næstformand (Victor Larsen): Talerlisten er hermed udtømt, hvorfor jeg skal afbryde forhandlingen.

Tingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 4. november, kl. 10 med følgende dagsorden:

Fortsettelse af første behandling af:

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950.

Mødet hævet kl. 17⁵.

21. møde.

Torsdag den 4. november kl. 10.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950.

Forhandlingen genoptoges.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Under forhandlingen i torsdags kom den ærede ordfører for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, ind på den nylig stedfundne debat om sagen Wright, Thomsen & Kier. Den ærede Ordfører sagde, at jeg overfor dette høje ting havde stået inde for forsvarligheden af den